

Mi-e drag de Țara mea

Flavius Laurian Duverna

Mi-e drag de Țara mea

Mi-e drag de Țara mea, de glia,
De Dunăre, ce-a străjuit moșia
Cu-atâtea bogății și frumuseți
Ce-mpărtășesc a noastre vieți,
Născând și crescând bucuria,
Ce-n suflet-a-nscris nostalgia
Și pe-anii duși s-au pus peceti
În semne de amintire și poveți,
C-aici mi-am petrecut copilăria
În Dumnezeu trăindu-I măreția.

Mi-e drag de Țara mea, de glia,
Din Nistru către Tisa și câmpia,
Ce ține-ncorporată-n al ei sân
Pâinea caldă a grâului străbun,
Ce crește-n cântec și-armonia
Când triluri, își înalță ciocârlia,
Și-n viersuri despre pace spun
În dimineți astrale când răsun'
' Nălțându-și spre cer bucuria
Că Dumnezeu Și-arată măreția.

Mi-e drag de Țara mea, de glia
Dintre Olt și Crișuri, și câmpia
Cu florile-i de o mireasmă rară,
Ce-apar în zilele de primăvară;
Mi-e drag ca să revăd câmpia
Când o îmbracă-n aur păpădia
Din zori până-n apus de seară
Trezindu-mi dragostea de țară
Când și-anunță soarele chindia
Și Dumnezeu Și-arată măreția.

Mi-e drag de Țara mea, de glia,
De sub Carpații ce au dus făclia,
În tot trecutul ei cel strămoșesc;
De graiul veacurilor, românesc,
Păstrându-se și apărând moșia
Sub numele purtat de România,
Ce-n secole urgiile le-a înfruntat
Ca un Stegar al obștii-ndatorat,

Confirmând, că-și apără istoria,
Lui Dumnezeu 'nălțându-I gloria.

Flavius Laurian Duverna
29 noiembrie 2018